

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Ivana Rumanu v právnej veci žalobcu: **R. U.**, so sídlom R., IČO: X., v zastúpení *Advokátska kancelária JUDr. A., spol. s r.o.*, so sídlom N., proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Lazovná ul. 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. I/226/9111-76282/2010/990600-r zo dňa 6. júla 2010 a č. I/226/9111-76285/2010/990600-r zo dňa 6. júla 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/93/2010-38 zo dňa 19. januára 2011, jednohlasne takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/93/2010-38 zo dňa 19. januára 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 11S/93/2010-38 zo dňa 19.1.2011 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. I/226/9111-76282/2010/990600-r zo dňa 6.7.2010 a č. I/226/9111-76285/2010/990600-r

zo dňa 6.7.2010. Predmetom konania boli obe vyššie uvedené rozhodnutia žalovaného, ktoré boli na základe uznesenia krajského súdu spojené na spoločné konanie a vedené pod sp. zn. 11S/93/2010.

Rozhodnutím žalovaného č. I/226/9111-76282/2010/990600-r zo dňa 6.7.2010 bolo potvrdené prvostupňového rozhodnutie Daňového úradu Trenčín č. 645/231/19635/10/Kuč zo 16.3.2010, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie II. štvrťrok 2006 v sume 1.658,86 € a rozhodnutím žalovaného č. I/226/9111-76285/2010/990600-r zo dňa 6.7.2010, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Trenčín č. 645/231/19708/10/Kuč zo 16.3.2010, bol žalobcovi dodatočným platobným výmerom vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2006 v sume 1.976,26 €. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, že správca dane zistil, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu ust. § 49 ods. 2 písm. a), § 51 ods. 1 písm. a) a § 71 ods. 2 písm. b) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon o DPH“), keď si neoprávnene uplatnil odpočítanie DPH z dodacích faktúr od dodávateľa M. Š. – E.E. za dodanie tovaru, keď nepreukázal dodanie tovaru uvedeným dodávateľom, s čím sa konajúci súd stotožnil. Mal za to, že žalobca nepreukázal dodanie tovaru od uvedeného dodávateľa, pričom uviedol iba všeobecné tvrdenia bez konkrétneho dôkazu o dodávke tovaru, neodstránil pochybnosti o dodávateľovi a teda nepreukázal splnenie podmienok na odpočítanie DPH. Krajský súd zároveň skonštatoval, že vo veciach bol dostatočne zistený skutkový stav a vyvedený správny právny záver. O trovách konania rozhodol súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, nakoľko podľa jeho názoru krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. a jeho rozhodnutie, ktorým žalobu zamietol, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.. Žalobca sa nestotožnil so záverom prezentovaným v odôvodnení rozhodnutia žalovaného a trval na tom, že podmienky na odpočet DPH v súlade s ust. § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH ako i ust. § 51 ods. 1 písm. a) citovaného zákona boli splnené. Uviedol, že v rámci dokazovania predložil faktúry, dodacie listy, ktorými osvedčil riadne dodanie tovaru ako aj písomné vyjadrenie dodávateľa M. Š., ktorý dodanie fakturovaného tovaru potvrdil.

Taktiež skonštatoval, že správca dane mal preukázané, že s dodaným tovarom žalobca obchodoval, z čoho vyvodil záver o jeho dodaní, ďalej uviedol, že správca dane ignoroval dôkazy predložené v daňovom konaní a nevyhodnotil skutočnosť, že dodacími listami, z ktorých je zrejmé, kto tovar vydal a o aký tovar ide, bolo zjavne preukázané prevzatie tovaru. Tá skutočnosť, že žalovanému sa nepodarilo preukázať uskutočnenie zdaniteľných obchodov v účtovníctve dodávateľa ako aj to, že tento dodávateľ s daňovými orgánmi nekomunikuje, podľa názoru žalobcu skôr indikuje porušenie povinností súvisiacich s vedením účtovníctva, toto však nemôže mať negatívny právny dôsledok na tretiu osobu, teda na žalobcu. Žalobca počas správneho konania plne spolupracoval so správcom dane, predložil všetky doklady potrebné k preukázaniu uskutočnenia zdaniteľného plnenia a rovnako poskytol kontakt na dodávateľa. Záverom svojho odvolania skonštatoval, že v zmysle rozhodnutí príslušných orgánov nesie zodpovednosť za porušenie príslušných právnych predpisov inou osobou, čo je porušením princípu individuálnej zodpovednosti za porušenie právneho predpisu. Vzhľadom na vyššie uvedené žiadal, aby odvolací súd v zmysle ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil rozhodnutie krajského súdu, tak, že zruší rozhodnutia žalovaného a vec vráti na ďalšie konanie. Zároveň žiadal, aby súd zaviazal žalovaného k náhrade trov konania.

Vo svojom písomnom vyjadrení žalovaný uviedol, že pri posudzovaní opodstatnenosti uplatnených nárokov na odpočítanie dane vykonal v súlade s ust. § 2 ods. 1 a § 29 ods. 1, 2 a 4 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej len „zákon o správe daní“ alebo „zák. č. 511/1992 Zb.“) rozsiahle dokazovanie, pri ktorom sa mu však nepodarilo hodnoverne preveriť uskutočnenie zdaniteľných obchodov v prospech platiteľa. Napriek tomu však pokiaľ si žalobca uplatnil nárok na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr od dodávateľa M. Š., musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli uskutočnené v deklarovanom rozsahu a to práve osobou uvedenou na faktúre. V zmysle uvedeného nie je na preukázanie hodnovernosti dodania tovaru postačujúce doloženie faktúr, dodacích listov, resp. pokladničných dokladov, ale aj preukázanie, že tovar bol skutočne dodaný v deklarovanom rozsahu práve týmto dodávateľom. Skutočnosť, že on vlastní faktúry od dodávateľa M. Š. ešte neznamena, že tento v skutočnosti dodanie tovaru aj uskutočnil a vznikla mu v zmysle ust. § 19 ods. 1 zákona o DPH aj daňová povinnosť. Skutočnosť, že žalobca s tovarom deklarovým spornými faktúrami ďalej obchodoval, resp. časť spotreboval, žalovaný vo svojom rozhodnutí

nespochybnil, ale existencia uvedeného tovaru ešte nie je dôkazom, že tento tovar bol dodaný práve M. Š.. Žalovaný skonštatoval, že vzhľadom k tomu, že v daňovom konaní (pri dôkaznej povinnosti daňového subjektu) platí prejednávacia zásada, nie vyhľadávacia, správca dane nie je povinný vyhľadávať dôkazy svedčiace v prospech platiteľa. Správca dane iba prejednáva dôkazy platiteľom predložené, čo vyplýva zo skutočnosti, že dôkazná povinnosť je na strane platiteľa (§ 29 ods. 8 zák. č. 511/1992 Zb.). Zistenia správcu dane a žalovaného ohľadom dodávateľa M. Š. vedú k pochybnostiam o dodaní deklarovaneho tovaru práve týmto platiteľom a tieto pochybnosti sa žalobcovi nepodarilo odstrániť. V súvislosti s tým, že dodávateľ je problematická osoba a žalobca by nemal niesť za to zodpovednosť žalovaný uviedol, že je vecou žalobcu, ako a či preverí dôveryhodnosť svojich obchodných partnerov, ak ju však nepreverí, vystavuje sa u konkrétneho druhu daní s poukazom na ust. § 49 ods. 1 a 2 zákona o DPH riziku, že nesplní zákonné podmienky nároku na odpočítanie dane uvedené v ust. § 49 a § 51 zákona o DPH. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako vecne správne potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa ust. § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ust. § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa ust. § 2 ods. 1, 2, 3 zák. č. 511/1992 Zb., v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň.

Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa ust. § 29 ods. 1, 2 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov, dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa ust. § 29 ods. 4, 8 zák. č. 511/1992 Zb., ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa ust. § 19 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v rozhodnom čase, daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode

alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c) je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

Podľa ust. § 49 ods. 1, 2 zákona o DPH, právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň

- a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané,
- b) ním uplatnená z tovarov a služieb, pri ktorých je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 2 až 4, 7 a 9 až 12,
- c) ním uplatnená pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu podľa § 11 a § 11a,
- d) zaplatená správcovi dane v tuzemsku pri dovoze tovaru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal z obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že správca dane vykonal u žalobcu ako platiteľa DPH daňovú kontrolu za zdaňovacie obdobia druhý a štvrtý štvrťrok 2006. Správca dane vyhodnotil ako nepreukázané na účely nároku na odpočítanie DPH dodávateľské faktúry od spoločnosti O. a.s. a faktúry č. 06/06015 od dodávateľa M. Š. – E.E., P. IČ DPH: SKX. za dodanie tovaru, nakoľko nebolo preukázané, že mu uvedený tovar bol dodaný dodávateľom uvedeným na faktúre. Na základe uvedeného správca dane vydal rozhodnutie – dodatočný platobný výmer, zo dňa 16.3.2010, č. 645/231/19635/10/Kuč, ktorým vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie II. štvrťrok 2006 v sume 1.658,86 €. Voči rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu podal žalobca odvolanie, kde namietal, že dodávatelia nemajú voči nemu oznamovacie povinnosti, na základe ktorých by sa on mohol domáhať splnenia určitých povinností, napríklad zabezpečiť ich účasť ako svedkov, predložiť doklady z ich evidencií o vykonaní dopravy. To, že sa správcovi dane nepodarilo zistiť miesto trvalého pobytu M. Š. a L. P., a že sa nedostavili k výpovedi svedka, nemôže byť

jemu na ťarchu. Správca dane žiadnym spôsobom nespochybnil dodanie tovaru, ktoré dodanie práve žalobca riadne preukázal faktúrami a dodacími listami. Taktiež namietal, že aj pri úhrade služieb poskytnutých mobilným operátorom mu vznikol nárok na odpočítanie dane a nestotožňuje sa s názorom žalovaného že faktúra 06/02005 nemá všetky náležitosti faktúry v zmysle ust. § 71 ods. 2 zákona o DPH. Žalovaný preskúmaným rozhodnutím odvolaním napadnuté prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu potvrdil na tých skutkových základoch, že v konaní nebolo preukázané, že tovar fakturovaný dodávateľskou faktúrou č. 06/06015 bol platiteľovi skutočne dodaný dodávateľom uvedeným na faktúre – M. Š., preto z dôvodu porušenia ust. § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a) v nadväznosti na ust. § 51 ods. 1 písm. a) a § 71 ods. 2 písm. a) zákona o DPH mu neuznal v zdaňovacom období II. štvrťrok 2006 odpočítanie dane z uvedenej faktúry vo výške 1.615,31 €. Správca dane neuznal platiteľovi ani odpočítanie dane vo výške 17,29 € z faktúr č. 6140, 6151, 6185, 6184, 6232 a 6233 od spoločnosti O. a.s., nakoľko na uvedených faktúrach chýbali náležitosti faktúry v zmysle ust. § 71 ods. 2 písm. b) zákona o DPH. Správca dane ďalej vyhodnotil ako nepreukázané na účely nároku na odpočítanie DPH aj dodávateľské faktúry od spoločnosti O. a.s. faktúry č. 6365, 6366, 6403, 6604, 6444 a 6445 vo výške 17,97 € ako aj dodávateľskú faktúru č. 06/12028 od dodávateľa M. Š. – E.E. P., IČ DPH: SKX., z ktorej si uplatnil odpočítanie dane vo výške 1.958,28 €, nakoľko nebolo preukázané, že mu uvedený tovar bol dodaný dodávateľom uvedeným na faktúre. Na základe uvedeného správca dane vydal rozhodnutie – dodatočný platobný výmer, zo dňa 16.3.2010, č. 645/231/19708/10/Kuč, ktorým vyrubil platiteľovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2006 v sume 1.976,26 €. V ostatnom na obdobných skutkových základoch ako bolo uvedené vyššie pri platobnom výmere za zdaňovacie obdobie II. štvrťrok 2006. Rozhodnutia žalovaného sú predmetom prieskumu podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p..

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní spisového materiálu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní dospel k záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno v rámci daňového konania a nepreukázal splnenie hmotnoprávnych podmienok, na ktoré sa odpočet DPH viaže a to, že obchody boli uskutočnené v deklarovanom rozsahu a aj uskutočnené osobou uvedenou na faktúre.

Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších

predpisov zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

S poukazom na § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. je potrebné uviesť, že podmienky uvedené v § 49 ods. 1, 2 písm. a), § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže zákon to neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak zákonodarca požaduje pre ľahkú zneužitelnosť, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný sám preukázať, že zdaniteľné obchody boli uskutočnené. V danom prípade nepostačuje, pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, iba predloženie faktúry, dodacích listov, ale musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené osobou na faktúre uvedenu. V tejto súvislosti dáva žalobcovi do pozornosti, že v zmysle vyššie citovaného ustanovenia zákona o správe daní je dôkazné bremeno na strane daňového

subjektu. V daňovom konaní je povinnosť daňového subjektu preukázať všetky tvrdené skutočnosti, pričom správca dane, resp. žalovaný, tieto dôkazy len vykonáva.

Správu daní a príjmov, ktoré sú príjmom štátneho rozpočtu vykonávajú finančné orgány samostatne. V rámci tejto kompetencie daňové úrady ako finančné orgány okrem iného zisťujú a overujú skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane. Robia tak v daňovom konaní, a v rámci tohto konania majú a môžu daňové subjekty uplatniť svoje práva, ktoré im zákon priznáva a súčasne a to predovšetkým aj splniť svoju dôkaznú povinnosť. V daňovom konaní, v ktorom sa podľa zákona kladie dôraz na záujem štátu, resp. záujem verejný, na riadnom plnení daňovej povinnosti, čo je zákonom uložená a ústavne podložená poplatková povinnosť voči štátu, platí totiž nielen obvyklá procesná zásada voľného hodnotenia dôkazu o vykonaní v tomto konaní kompetentným orgánom, ale aj zásada prejednávacia (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb.). Pre daný prípad toto predstavovalo, že žalobca ako daňovník nemohol od správcu dane právom očakávať, že správca dane bude a musí čakať, či daňovník v budúcnosti bude schopný zabezpečiť si dôkazy, ktoré by mohli nasvedčovať v jeho prospech, resp. že správca dane musí predložiť dôkaz o opaku, že zdaniteľné plnenie sa neuskutočnilo. Správca dane v predmetnej veci ani nespochybnil, že tovar dodaný nebol, avšak žalobca nepreukázal, a ani správcovi dane sa nepodarilo napriek rozsiahlemu dokazovaniu odstrániť pochybnosti o tom, že tovar bol dodaný v deklarovanom rozsahu a práve M. Š..

Najvyšší súd v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutých správnych rozhodnutí (§ 250j ods. 3 O.s.p.), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutia správneho orgánu alebo jeho postup nie sú v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené závery považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, pretože nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému preto, že mu z dôvodu neúspešného odvolania žalobcu žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u ě n í e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 28. marca 2012

JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth